

A Fővárosi Ítéltábla a Tapolczai Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Szemes és Dr. Lampé Ügyvédi Iroda által képviselt III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. június 16. napján kelt 2.P.21.579/2014/20. számú ítélete ellen a felperes által 21. és 23. szám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a III. rendű alperesnek 15.000 (azaz tizenötezer) Ft + áfa ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és a felperest marasztalta a III. rendű alperes javára 15 napos teljesítési határidővel 119.159 Ft perköltségben, kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 106.000 Ft le nem rótt illetéket.

Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás szerint 2006. augusztus 28-án a Budai Központi Kerületi Bíróság 2/A.Vh.1797/2006/1. szám alatt végrehajtási lapot állított ki az E. Kft. végrehajtást kérő kérelmére a felperessel, mint adóssal szemben a Budai Központi Kerületi Bíróság 14.P.XII.21.393/2002/26. szám alatti ítéletének a végrehajtására.

A végrehajtási ügy 246.V.1541/2006. szám alatt Sz. P. önálló bírósági végrehajtó előtt indult. A végrehajtási eljárás során a végrehajtó 2007. június 29-én letiltást bocsátott ki a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság felé a felperes, mint adós nyugdíjának a végrehajtás alá vonása érdekében. 2009. február 14-én és február 23-án 65. és 66. szám alatt díjjegyzéket állított ki a végrehajtó, amit a felperes kifogással megtámadott. A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 2009. június 22-én kelt 0104-22.Vh.1076/2009/7. szám alatti végzésével a felperes kifogásának részben helyt adott és a végrehajtónak a 65. és 66. szám alatti díjjegyzékét megsemmisítette. Felhívta a bíróság a végrehajtót, hogy keresse meg az adós nyugdíját folyósító szervet 15 nap alatt annak tisztázása érdekében, hogy az addigi végrehajtási költség címén foganatosított letiltások összege megállapítható legyen továbbá, hogy a végrehajtó által már bevételezett és elszámolt végrehajtási költségek összege pontosításra kerüljön és ezt követően újabb díjjegyzék kiállítására kötelezte a végrehajtót a bíróság.

A Nyugdíjfolyósító Igazgatóság 2009. október 8-án közölte, hogy a felperes tartozását 2009. szeptember hóban kiegyenlítette. Sz. P. végrehajtó 2009. december 17-én megállapította, miszerint az adós (felperes) valószínűsítette, hogy a követelés megszűnt és erre tekintettel felhívta az E. Kft. végrehajtást kérőt a Vht. 41. § (2) bekezdése szerinti nyilatkozat megtételére. Ezt a felhívást a végrehajtó 2010. február 8-án megismételte.

Sz. P. önálló bírósági végrehajtó 2011. január 11-én elhalálozott, erre tekintettel 2011. január 13-án a III. rendű alperes kapott megbízást a helyettesítésre.

A III. rendű alperes ennek keretében 2011. február 28-án 355.V.1541/2006/104. szám alatt elrendelte a felperesi munkáltatónál az **A. Zrt**-nél a felperes munkabérének a letiltását. 2011. március 10-én a III. rendű alperes felhívta az **E. Kft.** végrehajtást kérőt, rendbírság terhe mellett nyilatkozzon a követelés fennállásáról. A felperes 2011. április 6-án bemutatta a III. rendű alperesnek a nyugdíjfolyósító igazolását arról, hogy 2009. szeptember hóban tartozását kiegyenlítette. Ennek eredményeként a III. rendű alperes a korábban 113. szám alatt kiadott letiltás felfüggesztése iránt intézkedett 2011. április 6-án. A végrehajtást kérő **E. Kft.** 2011. április 18-i bejelentésével a végrehajtói felhívásnak eleget tett. A végrehajtást kérő nyilatkozata 2011. április 20-án érkezett meg a III. rendű alpereshez. Ezen bejelentés eredményeként a III. rendű alperes 2011. május 5-én a letiltás hatályát megszüntette és díjjegyzéket állított ki.

A felperes a III. rendű alperes 104. szám alatti letiltást elrendelő intézkedése ellen 2011. március 10-án kifogást terjesztett elő, amit a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 2011. május 6-án 0104-22.Vh.1076/2009/28-I. számú végzésével bíralt el és a kifogásnak helyt adott, a letiltást elrendelő intézkedést megsemmisítette és utasította a III. rendű alperest az adós (felperes) tartozásának az elszámolására.

Megállapított a bíróság, hogy a III. rendű alperes által 2011. február 28-án az adós munkabérére kiadott letiltás jogszabálysértő volt, mert nem várta be a végrehajtást kérő nyilatkozatát a követelés csökkenéséről, illetve megszűnéséről. Mivel a végrehajtást kérő bejelentette, hogy követelése megtérült, a végrehajtónak erre figyelemmel kell megismételnie az adós tartozásának az elszámolását.

Ezt követően a felperes 2011. július 2-án újabb kifogást terjesztett elő. Miután ezen kifogása megegyezett a 2011. március 10-án már benyújtott kifogással, amit a bíróság az előzőekben írtak szerint elbíralt, ezen újabb kifogást érdemi vizsgálat nélkül elutasította.

A felperes már 2009. november 27-én felszólította **Sz. P.** végrehajtót, hogy fizessen meg a részére 142.360 Ft-ot. Miután a felhívás eredménytelen volt, kérelmére a bíróság 30.Pk.24.882/2010/3. szám alatt fizetési meghagyást bocsátott ki 162.360 Ft és járulékai megfizetése iránt. **Sz. P.** halálával az eljárás félbeszakadt, a néhai végrehajtó jogutódait a felperes perbe vonta, majd velük szemben keresetétől elállt, ezért a bíróság az ő vonatkozásukban a pert megszüntette. A felperes III. rendű alperesként vonta perbe a végrehajtó halálát követően eljáró helyettesét.

A felperes keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság a III. rendű alperest, fizessen meg 566.286 Ft-ot és ebből 15.381 Ft után 2007. június 22-től 98.513 Ft után 2007. július 11-től 28.466 Ft után 2007. szeptember 11-től, míg 20.000 Ft után 2009. november 24-től járó kamatokkal. 160.000 Ft, 32.000 Ft, 28.000 Ft, valamint 183.926 Ft után 2011. február 28-tól tartott igény kamatra, másodlagosan a tőke után egységesen 2011. február 28-tól járó kamatokra tartott igényt.

Keresete indoklásul előadta, hogy a 142.466 Ft tőkekövetelés jogtalanul levont összeg a felperesi jövedelemből, 20.000 Ft az eljárásokkal kapcsolatosan felmerült ügyvédi költség, 160.000 Ft a felperes által beadványírássra fordított munka ellenértéke, 32.000 Ft postaköltség, míg 28.000 Ft másolási díj merült fel, amelynek megtérítésére kérte a III. rendű alperes kötelezését.

Kérte továbbá a Pp. 123. §-a alapján a bíróság állapítsa meg, hogy a III. rendű alperes nem hajtotta végre a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 0104-22.Vh.1076/2009/28. számú végzését, továbbá, hogy a III. rendű alperes végrehajtási költségeit nem a végrehajtási lap és a Vht. rendelkezéseinek megfelelően számolta el. Állította jogellenes, hogy a III. rendű alperes a felperes tartozásának teljes kiegyenlítését követően letiltotta fizetése 33 %-át, és a letiltás törlése helyett azt csupán felfüggesztette. Mindezekon túl a III. rendű alperes - a felperesi előadás szerint - hamis díjjegyzékével sem értett egyet, azt kifogás útján támadta is, a bíróság azonban kifogását tévesen utasította el érdemi vizsgálat nélkül.

A 160.000 Ft-os beadványírási költség körében a felperes előadta, hogy a beadványok írására 40

munkaórát fordított és 4.000 Ft/óra alapulvételével állapította meg e körben a keresetösszecszerűségét.

A 32.000 Ft és a 28.000 Ft-os posta és másolási költséget a III. rendű alperesi díjjegyzék alapulvételével jelölte meg.

A III. rendű alperes díjjegyzékébe beállított költségek nem megfelelően igazoltak a felperesi álláspont szerint és az ott megjelölt behajtási jutalék is vitatható.

A III. rendű alperes jogellenes eljárását a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság a 0104-22.Vh.1076/2009/28. szám alatti végzésében is megállapította, így ez a III. rendű alperes kártérítési felelősségét megalapozza. A III. rendű alperes mulasztott akkor is, amikor nem intézkedett a felperestől jogtalanul levont 142.466 Ft visszautalása iránt.

A III. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, annak mind jogalapját, mind összecszerűségét vitatta.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a kereset nem alapos.

Mindenekelőtt az vizsgálta, hogy a megállapítási keresetek vonatkozásában a Pp. 123. §-ának a feltételei fennállnak-e, vagy sem. Álláspontja az volt, hogy a felperes olyan jogot nem jelölt meg, ami az alperessel szemben megóvásra szorult volna és a felperes kártérítési igénye olyan lejárt követelés, ami a Pp. 123. §-a szerinti megállapítást kizárja. Mindezek folytán a felperes megállapítás iránti keresetét a jogszabályban írt feltételek hiányára tekintettel el kellett utasítani. Az e körben tett felperesi előadást, illetve hivatkozást pedig az elsőfokú bíróság a kártérítési felelősség körében vizsgálta.

A felperes kártérítési igényét illetően az elsőfokú bíróság azt tette vizsgálat tárgyává, hogy a III. rendű alperes kártérítési felelősségének a Ptk. 349. § (1) bekezdésében, és 339. § (1) bekezdésében írt feltételei fennállnak-e, avagy sem. Ebben a körben elsődlegesen azt rögzítette, hogy a III. rendű alperes helyettes végrehajtóként járt el, így nem hagyható figyelmen kívül a perbeli jogvita elbírálása során a Vht. 245. §-a és 248. §-a sem. Megállapítható, hogy a helyettes végrehajtói tevékenység önálló felelősséggel jár, a III. rendű alperes, mint helyettes végrehajtó saját tevékenységéért felelősséggel tartozik. Így a 2011. január 13-i kirendelést követően a III. rendű alperesi magatartást tette vizsgálat tárgyává. A Ptk. 349. §-ának az alkalmazása körében vizsgálni kellett, hogy a felperes a számára a Vht. 217. § (1) bekezdésében biztosított jogorvoslati lehetőséget kimerítette-e, avagy sem.

A felperes által sérelmezett III. rendű alperesi eljárás mindenekelőtt fizetésének 33 %-os letiltása volt. A III. rendű alperesnek ezen intézkedése valóban jogellenes és felróható is. E körben azonban a III. rendű alperes intézkedett az esetleges felperesi károk bekövetkeztét illetően azok elhárításáról, arra a letiltás felfüggesztése alkalmas volt, mert ennek eredményeként nem történt ténylegesen letiltás a felperesi munkabérből.

Sérelmezte a felperes a III. rendű alperes 2011. május 5-i díjjegyzékét. A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható volt, hogy a felperes ezt a díjjegyzéket kifogás útján támadta, tehát a Ptk. 349.§ (1) bekezdésében a rendes jogorvoslat kimerítésével kapcsolatos törvényi feltétel teljesült. Azt nem jelölte meg a felperes a perben, hogy a díjjegyzék milyen okból kifolyólag hamis, vagy valótlan, és ilyet nem is bizonyított. Azt sem jelölte meg a felperes, hogy a díjjegyzék mely tételei nem igazoltak álláspontja szerint. A 14/1994. (IX. 8.) IM rendelet megsértését illetően sem közölt a felperes konkrétumokat, így tehát e vonatkozásban a keresete hiányos is volt.

A felperes nehezményezte, hogy a III. rendű alperes a 28-I. számú végzés után nem állított ki megfelelő díjjegyzéket, és nem intézkedett a nézete szerint tőle jogtalanul levont 142.300 Ft visszautalására. E körben mindenekelőtt arra volt az elsőfokú bíróság figyelemmel, hogy a felperes által nehezményezett 142.300 Ft letiltás még néhai **Sz. P.** intézkedése nyomán történt, ezzel

kapcsolatosan tehát a III. rendű alperes felelőssége a letiltás vonatkozásában nem állapítható meg. Ennek a levonásnak a jogellenessége sem bizonyított, így a visszautalás elmaradása sem róható a III. rendű alperes terhére. Az esetben, hogy ha a felperes álláspontja szerint a III. rendű alperes nem tett eleget a 28-I. szám alatti végzésben írtaknak, ez olyan végrehajtói mulasztás, ami miatt a felperes kifogással élhetett volna, amit azonban nem tett meg, így tehát e körben a Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglalt feltételek maradéktalan teljesülése sem állapítható meg.

A 142.466 Ft-os felperesi követelés a végrehajtóhoz inkasszó útján befolyt 15.381 Ft-ból, 98.513 Ft-ból és 28.466 Ft-ból tevődik össze, ezek 2007. június, július és szeptemberi levonások, ehhez a III. rendű alperesnek nincs köze, mert akkor még nem járt el, így felelőssége sem állapítható meg.

A 20.000 Ft-os ügyvédi munkadíjjal kapcsolatos felperesi igény vonatkozásában pedig az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy ez nem a III. rendű alperes eljárásával összefüggésben felmerült ügyvédi munkadíj volt.

A posta és másolási költségeket illetően a felperes ezek felmerültét, összegét nem bizonyította és a rendelkezésre álló adatok azt nem is támasztották alá.

A 160.000 Ft-os beadványszerkesztési költség, a személyesen eljáró felperesnek 40 munkaórára 4.000 Ft/óra díjjal számolt költsége tényleges felmerültét semmiféle tényadat nem igazolja. Így a kereset e körben is alaptalan.

Mindezek alapján a felperesnek a III. rendű alperessel szembeni kártérítési igényét, mint alaptalant utasította el az elsőfokú bíróság.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján döntött, míg a le nem rótt illetékről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a III. rendű alperes kereset szerinti marasztalását kérte.

Mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy a végrehajtási eljárásban jogi képviselő nélkül járt el, ennek ellenére nem látták el megfelelő tájékoztatással és beadványait sem tartalmuk alapján bírálták el. A felperesnek - a fellebbezésében írtak szerint - két végrehajtási kifogása volt. Az egyik a 2011. március 10-i, aminek a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 2011. május 6-án kelt végzésével helyt is adott, a III. rendű alperes az abban foglaltaknak azonban mind a mai napig nem tett eleget. A 2011. július 2-i kifogását alaptalanul utasított el a bíróság, ugyanis az előző végzésbeli kötelezés teljesítését hiányolta, ilyen teljesítésként az alperes 2011. május 5-i intézkedése nyilvánvalóan nem értékelhető. E vonatkozásban tehát az eljáró bíróság mulasztása állapítható meg, amikor tévesen értelmezte a felperesi kifogást és azt érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Nem helytálló, illetve hiányos a fellebbezésben foglaltak szerint az elsőfokú ítélet, amikor nem tisztázta a végrehajtó halálával kapcsolatosan a jogutódlás kérdését. A Vht. 245. § (4) bekezdése alapján megállapítható, hogy a III. rendű alperesnek tudomása kellett, hogy legyen néhai **Sz. P.** eljárása során keletkezett túlfizetésről. A felperes 142.360 Ft-os követelése néhai **Sz. P.** által jogosulatlanul levont összeg, ami a 2007. június 22-i 15.381 Ft, a július 11-i 98.513 Ft, és a szeptember 11-i 28.466 Ft levonásból tevődik össze. A 160.000 Ft-os ügyviteli költséget illetően a felperes fellebbezésében előadta, hogy nyolc éven át járt el személyesen, a 2011. évben megállapított átlagkereset havi 200.062 Ft volt, így az általa megjelölt követelés nyolc évre havi 1.667 Ft-ot jelent, ezért a felperesi eljárás ellenértékeként megjelölt 160.000 Ft nem tekinthető eltúlzottnak.

A dr. **D. I.** ügyvédi díját illetően utalt arra a fellebbezés, hogy az ügyvéd által írt felszólításból a III. rendű alperesnek tisztában kellett lennie a néhai végrehajtó jogosulatlan letiltásával, még ha a felszólítás címzettje nem is a III. rendű alperes volt. E körben hivatkozott a Vht. 245. § (4) bekezdésére.

Mindezek alapján tehát kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és kötelezze a III. rendű alperest összesen 566.286 Ft megfizetésére. Indítványozta, hogy a

másodfokú bíróság keresse meg a Magyar Végrehajtói Kamarát a Vht. 250. § (3) bekezdés d) pontjára figyelemmel a gyorsabb teljesítés érdekében. Indítványozta mindezeket túl, hogy az ítéletábra keresse meg mindazon szerveket, akik a jogutódlásról érdemi információval rendelkeznek néhai **Sz. P.** jogutódlásának tisztázása érdekében. Az önálló végrehajtó halála esetére is biztosítani kell ugyanis az igényérvényesítés lehetőségét és az elhunyt végrehajtó utáni jogutódlás tisztázásának hiányában az igényérvényesítés lehetetlenedik el a károsultak számára.

A III. rendű alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira utalással.

A fellebbezés nem alapos.

A felperes fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 123. §-ára alapított keresetet elutasító rendelkezést, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének ezen rendelkezését a Pp. 228. § (4) bekezdése, és 253. § (3) bekezdése alapján nem érintette.

Alaptalanul sérelmezte a felperes a kártérítés iránti keresetének elutasítását. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletével annak indokaira is kiterjedően mindenben egyetért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján, annak helyes indokaira utalással hagyta helyben.

A fellebbezésben írtakra figyelemmel a másodfokú bíróság csupán a következőket emeli ki.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a 142.360 Ft-os néhai **Sz. P.** intézkedése során történt letiltás vonatkozásában a III. rendű alperes kártérítési felelősségének a megállapítása kizárt, figyelemmel arra, hogy az nem a III. rendű alperesi magatartással kapcsolatosan történt. Nem állapítható meg mulasztás a III. rendű alperes esetében ezen letiltással összefüggésben arra tekintettel sem, hogy a III. rendű alperes ezt az összeget nem fizette vissza a felperes részére, ugyanis néhai **Sz. P.** letiltásának jogellenessége a rendelkezésre álló iratok alapján nem volt megállapítható.

Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a körben is, hogy a III. rendű alperes 104. szám alatti letiltással kapcsolatos intézkedése valóban jogellenes, mindezek mellett helyesen jutott arra a következtetésre, hogy miután ebből eredően felperesi kár nem merült fel, így csupán a jogellenes letiltás folytán az alperes kártérítési felelősségének megállapítására - kár hiányában - nem kerülhet sor.

Helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes a Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt jogorvoslat igénybevételének sem tett maradéktalanul eleget, amikor a végrehajtási kifogását érdemi vizsgálat nélküli elutasító végzéssel szemben fellebbezéssel nem élt. A kifogást elutasító végzéssel szembeni fellebbezés a rendes jogorvoslat körébe tartozik, így ennek elmulasztását nyilvánvalóan a felperes terhére kell értékelni.

Ami pedig a felperesnek a fellebbezésében írt bizonyítási indítványait illeti a másodfokú bíróság csupán azt emeli ki, hogy a perben abban kellett állást foglalni, hogy a perbeli igény vonatkozásában a III. rendű alperes kártérítési felelőssége megállapítható-e, vagy sem. Az tehát, hogy általánosságban az elhunyt végrehajtóknak ki a jogutódja nem a perre tartozó kérdés, így az ezzel kapcsolatos bizonyítási indítvány teljesítésére sincs mód.

A felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes részére a fellebbezési eljárásban felmerült és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerint megállapított mértékű fellebbezési eljárási költséget.

Az 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés g) pontja alapján a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti perben a feleket jövedelmi és vagyoni viszonyaikra tekintet nélkül illetékfeljegyzési jog illeti meg. A felperes ezen rendelkezés ellenére fellebbezésén az illetéket

lerotta, ezért a másodfokú bíróságnak az illetékről külön rendelkeznie nem kell.

Budapest, 2016. január 29.

Dr. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Sándor Ottó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő